

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐννιακόσα πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν ακουνηένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτωβρίου πρώτη,
μοῦστοι, κάρα, κρότοι.

Ἐνιακόσα κ' ἐνιά,
δὲν θὰ ἔβρυν τὸν φονιά.

Τοῦ Ρωμποῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον φῶδων
τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
τοῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. - Παρακαλῶ σε, Φασουλῆ, νὰ μὲ πληροφορήσης
ἐν πῆγῃ εἰς τοὺς ἵππικους ἀγῶνας τῆς Δαρίσσης.
Φ. - Μάθε λοιπόν, βρε Περικλῆ, πῶς ἤμουνα στὴ Δάρισσα,
κ' ἐκεῖ φοράδες, ἄλογα, καὶ τζόκεϋ' κηλάρισα.

Πληθος συνέρρευσε πολὺ
μ' ἄλογα λυσσαλέα,
καὶ βλέπω τὸν λαοφιλή
τὸν Ἀντιβασιλέα.

Παρήλानα περικαλλῆς
κ' ἐγὼ μὲ τὸ γαῖδοῦρι,
κ' εἶδα' οἱ τοὺς πρώτους τῆς Ἀδλῆς
τῶν ὄπλων τὸν Βουδούρη.

Ἡ Θεσσαλία γανριά, τῶν ἵππων ἡ τροφός,
κ' ἄκτις ἡλίου, φῶναξα, χρυσοῆς ἡμέρας φῶς,
σὺ φῶτισε περιλαμπρὸς τὴν ἵπποτρόφον γῆν,
τὴν κλειοθεῖσαν ἄλλοτε μ' ἐκείνην τὴν φυγῇν.

Χαιρέτ' ἀγῶνων εὐγενῶν
ἡμέρας παυσιλύπους,
ἐμὲ, τὸ θρέμμα τὸ κλεινόν,
κ' εὐγενεσιτάτους ἵππους,
ἀρτίους, ἀελλόποδας, σφριγῶντας, βαθυχαίτας,
ἀριούς, ὑψιπέτας.

Χαιρέτησε τῆς ἀστραπῆς
καὶ τοῦ πολέμου τάτια,
ἵπποτας, τζόκεϋ' κ' ἵππεις
μὲ φλογοβόλα μάτια.

Χαιρέτησε τοὺς Δόρκωνας, τοὺς νέους Βουκσφάλους,
κ' ὄλους τοὺς Ἀχαμνῶντας, μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Κράτησε τὰς ἡνίας
σὲ γῆν εὐδαιμονίας
φωτίζων ἵπποδρόμιον,
ποῦ δὲν θὰ ὄῃς παρόμοιον.

Λάμπρυνε τὴν Ἑλλάδα
καὶ ταύτην τὴν κοιλάδα
τοῦ τόπου τοῦ πλοισίου,
καὶ θέρμανε' λιγὰκι
τὴν γῆν τοῦ Γιαννουσίου,
τὴν γῆν τοῦ Χατζηγάκη.

Φλόγισε τὴν κονίστραν τῶν ἵπποδρομιῶν,
τὰ πέταλα τῶν ἵππων,
φλόγισε καὶ τὸ γένος, ποῦ τῶν ἀνομιῶν
ἀπέπλυνε τὸν ῥυπον.

Ἐνθάρρυνε τοὺς κόπους
κάθε τρανοῦ φαγᾶ μας,
κῆτι καὶ τοὺς ἀνθρώπους,
κῆτι καὶ τᾶλογά μας.

Ἀνθρώπους ἐμορφώσαμεν ἀληθινούς καθ' ὅλα,
τονφέκια παραγγείλαμε κ' ἀντιορπιλλοβόλα,
τοῦ κράτους ἡ βελτίωσις δὲν εἶναι πλέον χίμαιρα
κ' ἀληθινὰ σὰν ἐκκρεμὲς πάσι τὸ κράτος σήμερα.

Ανθρώπους έμορφώσαμεν, και τώρα πιά δέν λείπει
παρά μ' αὐτοὺς νά μορφωθοῦν και Ἀδὸν Κιχῶτων ἵπποι.
Δεῦτε λοιπὸν, ὦ φίλιπποι, καὶ αὐτοὺς καλλιεργήσωμεν
και πάντες δδηγήσωμεν
ἵππους δκνοὺς και φαύλους
εἰς εὐρυχώρους σταύλους.

Πρὸς τοῦτους τώρα στρέψωμεν
και νήστεις ἄς τοὺς θρέψωμεν
μὲ τὸν καλλίτερον σανόν,
καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων δαπανῶν
κοιτύλι και πρὸς μόρφωσιν τῶν ἵππων ἄς δρίσωμεν,
και μὲς στήν γῆν, τὴν πρόξενον τοσαύτης ἀναούλας,
δεῦτε τοὺς ἵππους τοὺς ἀργούς δπάτους νά τοὺς χρίσωμεν
καθὼς καὶ ὁ διαβόητος τῆς Ρώμης Καλλιγούλας.

Γενναίως ἄς ἀμείβονται στοὺς εὐτυχεῖς μας χρόνους
οἱ δὲν ἔβαλαν ποτὶ σὺν στόμα των ἡνία,
και μάθετε τὰς ἱερὰς τῶν προπατόρων ὄρους
πῶς δωρεὰν τὰς ἑρεφαν τὰ πάλοι Πρυτανεία.

Ἀνθρώπους έμορφώσαμεν πραγματικῶς τελείους,
σεμνοὺς και νηφαλίους,
καὶ ἐπράσαμε και τὸν Μπουλντιώκ, γιατί εἶχε τὴν ἀφέλεια
νά παῖζῃ σὺν Ξυλόκαστρο τὸν καραγκιόζῃ τέλεια.

Ἰδοὺ και νέον τρόπαιον Μπουλντιώκ-Κουτρομικὸν
και πληθὸς μὲ τὴν σύλληψιν ἡλάλαξε φρενήρες,
ἀν τώρα δὲ μορφώσωμεν και γένος ἱππικὸν
τὸ Πάνθεν τῆς δόξης μας θὰ καταυγάσῃ πλήρες.

Ὅλοι σπεύσωμεν λοιπὸν
πρὸς τὸν εὐγενῆ σκοπὸν,
και φωνάζω και τὸ λέγω και προφορικῶς καὶ ἐντύπως
πῶς ἀξίζει δέκ' ἀνθρώπους
ἕνας λασιαύχην ἵππος,
σιβαρὸς, ἀκαμαντιόπους.

Και σὲ τόσων ἵππων σπάνιν
προτιμᾶται νέος κέλης
καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Μητροφάνην,
τὸν και πρῶτον τῆς Πεντέλης.

Κι εἶναι πάροχος χαρᾶς
ἵππος τις ἐράσμιος
παρὰ κάθε κοιλαρᾶς
τῶν Μονῶν σεβάσμιος.

Γένος γενεᾶς γενναίας,
ποῦ ρεμβάζεις ἐπὶ ῥόδων,
μόρφωσε καὶ αὐτὰς τὰς νέας
γενεὰς τῶν τετραπόδων.

Ἐμπρός... ἀναοριπύσωμεν
φίλιππους μας δρμάς,
ἵππους ἐξανθρωπισσωμεν
τελείως σὺν καὶ ἑμᾶς.

Κι ἄς μορφωθοῦν μὲ τὰλλα
στῆς λογικῆς τῆ γῆ

καὶ ἄλογα γὰ καββάλα
καὶ ἄλογα γὰ φρυγή.

Τάλογά μας πρὸς τοιοῦτους ἄς τὰ θρέψωμεν σκοπῶς
καὶ ὅσα δὲν μᾶς γίνουιν τέτοια
νάχουνε διπλᾶ ρουσφρέτια
γὰ νά πᾶνουν πότε πότε τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.

Καιρὸς και τὰ τετράποδα καὶ οἱ σταῦλοι και τὰ χοῦρα
νά μορφωθοῦν κατ' ὅλα πιά,
ὁποῦ νά πάρουν ἀνθρωπιά
και ἐξέστρωτα γαϊδούρια.

Τέτοια τοὺς εἶπα μὲ κίτρον χρῶμα,
καὶ ὅλ' οἱ παρόντες καὶ ἐγὼ συγχρόνως
μὲ πηχναῖον θαυμάζουν στόμα
τὸν νέον Τίτον τοῦ Πηχεῖδος.

Κόσμος ποικίλος, ἀγὼν εἰρήνης,
λύρα Πινδάρειος μακρὰν ἤχει,
καὶ ὁ Τίτος τρέχει μετὰ τῆς Φρόνης,
ὡς ποῦ τὸν πέρασε τὸν δυστυχή.

Νίκην ἐνίκησε λαμπρὰν ἡ Φρόνη,
καθεὶς νικητρίαν αὐτοῦ τὴν κρίνει,
μὰ και σὺν Τίτω
φωνάζουν ζήτω.

Βλέπω ντουρηδες,
βλέπω καρᾶδες,
βλέπω ψαρηδες,
βλέπω φορᾶδες.

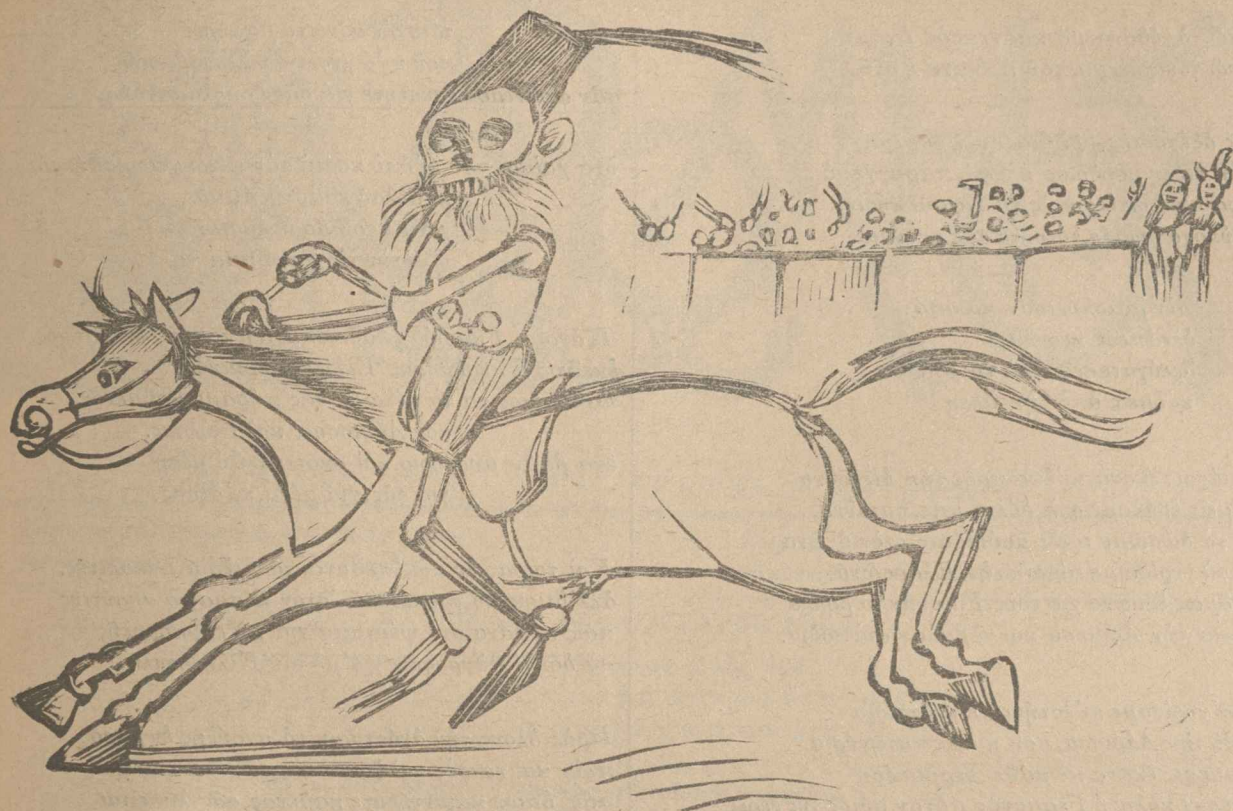
Βλέπω τὰ πλήθη στεφανηφόρα,
πέρνει καὶ ὁ Κίτσος καὶ ἡ Αἴτσα φόρα,
ὅμως ὁ Κίτσος, ῥάτσα γερό,
περνᾷ τὴν Αἴτσα τὴν λιγερό.

Δὲν πῆγε τόση πομπὴ τοῦ μάκου,
στίλβουν τριγύρω μου γαλόνια πλάκα,
ψάλλω τὸν ἵππον τὸν Ἀγγελάνου,
και τὸν καλπάζοντα τὸν τοῦ Καλπάκου.

Ὅμως ἡ Φρόνη προβαίνει πάλιν
δὴ σφριγῶσα πρὸς νέαν πάλην,
μὲ τὸν Γουροῦκο συναγωνίζεται,
πηδᾷ, καλπάζει, και δαιμονίζεται.

Καθένας πάλιν αὐτὴ πιστεύει
πῶς θὰ νικήσῃ και βάζει στοίχημα,
πλὴν ὁ Γουροῦκος δὲν χωρατεύει
καὶ αὐτὴ παθαίνει δεινὸν δυστύχημα.

Ἔτσι τῆς Φρόνης αὐτὸ τὸ πάθημα
γίνεται σ' ὅλους σπουδαῖο μάθημα,
καὶ ὁποῖος τὴν μύτη παρασηκόνει
πέφτει μαζί της μέσῃ στὴ σκόνῃ.

Γεῖά σου, Γουροῦκο, δέξου στεφάνι,
βραβεῖα νίκης σκορποῦν μεγάλα,
καὶ ὁ νέος ἵππος τοῦ Μαρογκιάννη
περνᾷ τὸν ἄλλον τὸν τοῦ Μπαζάλα.

Φριμάζουν ἄλογα μ' ἀφροὺς σὺν στόμα,
κτυποῦν τὰ πέταλα, σκάβουν τὸ χῶμα,
και τὰ πλευρά των κτυποῦν σπιρούνη
και σιβαλέτα, ποῦχουν τακούνη.

Εἶδα και κάτωστ' ἄλογα και μαῦρα σὺν κοράκια,
εἶδα και τζόκεϊ πολλοὺς,
ἀλλογενεῖς και Θεσσαλοὺς,
ἔλους μὲ καραγκούνικα καὶ ἄλλους μὲ κοιτοβράκια.

Τὰ μέτωπα τῶν ἱπποτῶν
ἔσταζαν ἐξ ἰδρωτός,
καὶ ἐνέλλιζα κατ' ἑαυτὸν
ἰσχνὸς σὺν Ἀδὸν-Κιχῶτος
πῶς σὲ φορᾶδα, Περικλῆ, μετεμορφώθη τώρα
καὶ ἡ Φρόνη ἡ περιβόητος καὶ ἀρχαία Μανταφόρα.

Κι ἡ Αἴτσα μ' ἄρεσε πολὺ, μαριόλα σουσουράδα,
καὶ ἄπάνω σὲ κατάμαυρη καὶ ἀράκινη φορᾶδα
καὶ ποῦ σὲ ἰσχνὸς ἔτρεχε, σὺν σκελετός, σὺν φάσμα,
σὺν φαντασίας πλάσμα.

Τὸν εἶδα τὴν βαρβάτη του φορᾶδα νά κεντᾷ
και φοβισμένος στάθηκα και κάτωχρος ἔμπρός του,
καὶ ἐκείνος νεῦμα μοῦκανε νά πάω πρὸ κοντὰ
καθὼς σὺν Χάμλετ, Περικλῆ, τὸ φάσμα τοῦ πατρός του.

Ὀλόκληρος δαριγῆσα, πῆγα νά τρελλαθῶ,
ποῦς νᾶναι τοῦτος τάχατε, ποῦ μὲ καλεῖ μὲ νεῦμα;
Ἐν τούτοις ἐπλησίασα γὰ νά βεβαιωθῶ
ἐν ὅποιος ἦτον ἄνθρωπος, καὶ φάντασμα καὶ πνεῦμα.

Ἐτέμ. Πασσᾶς ὁ τεθνεώς,
καὶ ὁ Φασουλῆς ὡς ἐνεός.

Φ. — Μοῦ λέει: Τζάνουμ Φασουλῆ, στωμύλε τῶν στωμύλων,
ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες τὸν παλαιὸν σου φίλον;
Μάλαξε τοῦτο τὸ σπαθί, ποῦ κρέμεται στὴ μέση,
καὶ ἂν τοῦτο, φίλε προσφίλῃ,
τὸ βρόσκης μυτερό πολὺ,
ψηλάφῃς τοῦλάχιστον τὸ κοκκινὸ μου φέσι.

Γὰ κῆτταξέ με πρὸ καλά...
ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισες;
φτοῦ σου, μοῦ λέει, μισοῦν καλᾶ,
πολὺ μ' ἐστεινοχρόνησες.

Ἐγὼ μ' ἐκείνος ὁ φεσᾶς,
ἐγὼ μ' ἐκείνος ὁ Πασσᾶς,
ποῦ τὰ βάλει μὲ τοὺς Γουρῶν, τοὺς πρώτους τοὺς νταῖδες,
καὶ ἐγίνηκα μ' αὐτοὺς Γαζῆς, καὶ αὐτοὶ μ' ἐμὲ Γαζῆδες.

Ἐγὼ μ' ἐκείνος ὁ Πασσᾶς,
ποῦ καλοπέρασα μὲ σᾶς,
καὶ αὐτῆς ἐδῶ τῆς πόλεως τῆς Ζηλευτῆς ὁ χάρος
καὶ ὁ στίβος τῶν ἀγώνων
μοῦται γνωστὸς πρὸ χρόνων...
ἐσεῖς μοῦ τὸν ἀδειάσατε καὶ ἐμπήκα νικηφόρος.

Και τώρα μὲ πολλὴ χαρὰ τὴν βλέπω νά γροτᾷ
χωρὶς ἐμένα τοῦ Γαζῆ τὸν ἴσμο νά κεντᾷ,
και νά θυμᾶται τοὺς καιροὺς
τῆς δόξης τῆς φευγάτης,
καὶ εἰς ἱπποδρόμους λαμπεροὺς
νά τρέχουν τάλογά της.

Ἴπποι καὶ ἵππεις παρόχονται καὶ ἵππεται καὶ ἱπποκόμοι,
καθένας ὁμοῦ δὲν ῥωτᾷ γὰ τὸν Ἐτέμ ἂν ζῇ...

θᾶμαδες πῶς ἀπέθαναν, μὰ καὶ νεκρὸς ἀκόμῃ
δὲν λησμονῶ τὸν πόλεμο, ποῦ μ' ἔκανε Γαζῆ.

Τὶ πόλεμος ἀξέχαστος, βρὲ Φασουλῇ τσολῆ,
ποῦ λὲς κ' ἡ Πύλῃ μοῦδωσε κρυφῇ παραγγελιά
νὰ προχωρῶ σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ ξιφουλκήσω,
κ' ἂν σεῖς ὑποχωρήσετε τότε νὰ σᾶς νικήσω.

Λὲν' ματοκύλισαν κορμιά,
δὲν ἔπωσε κεφάλι,
φεύγατε σεῖς ἀπὸ τῇ μῇ
κ' ἑμεῖς ἀπὸ τὴν ἄλλῃ.

Τὶ στραβομάραις ἔκανα, κ' ἔκει πρὸς τὴν Μελοῦνα
φτερά κ' ἑμεῖς ἐβάλαμε στὴ δόλῃα μας πατοῦνα,
κ' ἔλέγαμε νὰ δώσωμε τρεῖς μούντζαις σὶ τὸν ἀγῶνα
κ' ἁμέσως νὰ γυρίσωμε πίσω στὴν Ἐλασσόνα,
μᾶς εἶπαν ὅμως ἔξαφνα γιὰ τοὺς Γζουνᾶν τὰ βόδια
πῶς ἀδεύσαν τὴν Λάρισσα καὶ τῷ βαλάν' στὰ πόδια.

Τότε λοιπὸν γυρίσαμε κ' ἐστήσαμε τσαντίρια
μέσα σ' αὐτὴ τὴν Λάρισσα, ποῦ κάνει πανηγύρια.
Τὶ στραβομάραις ἔκανα μὲ κάθε Σερασκέρη
ὁ Φόν-Ντέρ-Γκόλτς ὁ Γερμανὸς μόνον αὐτὸς τῆς ξέρει,
κ' ἂν τὸν γνωρίζῃς ῥῶτα τὸν, ξυλένῃ τσελεπῇ,
κ' αὐτὸς θὰ σοῦ τῆς πῇ.

Κ' ἀντίστασις μὴ βλέποντας νὰ γίνεται καμμία
μὲ φόβο' ξεκινήσαμε νὰ πᾶμε στὴ Λαμία,
καὶ τὴν ἀρίδ' ἀπλώσαμε στὴν ἑακουστὴ Ταράτσα
κ' ὅλο καὶ κουβεντάζαμε γιὰ τὴν δική σας ῥάτσα,
καὶ φοβισμένοι τοὺς καρπούς τῆς νίκης ἐτρυγούσαμε
κ' ἑμεῖς καλὰ δὲν ἔξεραμε γιὰ τὴν σᾶς κυνηγούσαμε.

Καὶ βλέποντας νὰ τρέχετε σὰν τῆς Λαρίσσης τᾶττα
χωρὶς φεσάκι κόκκινο νὰ βλέπετε στὰ μάτια,
καὶ βλέποντας ἐμπρὸς σ' ἐμὲ τὸν κατατρομασμένο
νὰ φεύγουν οἱ Γκζαούρηδες οἱ Μαραθωνομάχοι,
εἶπα πῶς θάναι σχέδιο καλὰ μελετημένο
καὶ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ νικηθοῦν μονάχοι.

Βρὲ Φασουλῇ Κισλάραγα, ποῦ κάνεις γιὰ χαρέμι,
τί πόλεμος ἀληθινά!...
νὰ τὸν ἀρχίζαμε ξανά
δὲν θὰ μπορούσε νὰ γραφῇ κ' ἀπὸ Σοφτὰ καλέμι.

Τὶ πόλεμος εἰρηνικὸς χωρὶς κανένα πάθος,
χωρὶς τοῦ μίσους τὴν χολή, χωρὶς θυμὸς καὶ μένος,
Γαζῆς ἐγὼ, Γαζῆδες σεῖς, καὶ φίλοι κατὰ βάθος...
κάνεις σ' αὐτὸν ὁ νικητὴς, κάνεις ὁ νικημένος.

Μ' ἔκαναν πρῶτο στρατηγὸ
καὶ τύχης ἔτυχα χρυσῆς,
ἐπροβιάσθηκα κ' ἐγὼ,
προβιάσθηκατε καὶ σεῖς.

Μὲ χίλια μ' ἔστειλαν σταγὰ
μέσα στῆς δόξης τὴν γωνιά
νὰ κάνω μὲ τοὺς Γκέγκηδες κ' ἐγὼ περιοδεῖα

τότε σ' ἔκεινο τὸ μπουρί,
ποῦ κ' ὁ γνωστὸς Σαλισβουρὸν
σὰν φρόνιμος ἐούστηνε γιὰ σᾶς ζουρλομανδᾶ.

Μὰ χαίρω ποῦ κ' ἀπὸ κοντὰ σὰν φίλοι γνωρισθήκαμε
κ' ἄλλου καὶ στὴ Λαμία,
γιὰ τὴν προβιασθήκαμε
μ' αὐτὴν τὴν γνωριμία.

Τζάνουμ Γκζαούρ, ποῦ τὸν Ἐτὲμ κνιτᾶς ἐκστατικός,
ἐκεῖνος ὁ περὶφημος Ἑλληνοτουρκικός,
ποῦ δίχως νὰ τὸ θέλωμε σᾶς πῆραμε, καὶ μένοι,
καὶ Λάρισσαις καὶ Βώλουν,
ἕνα βαθὺ μυστήριον καὶ σκοτεινὸ θὰ μένη
γιὰ σᾶς, γιὰ μένα, κ' ὅλους.

Καὶ τώρα λὲν πῶς πέθαναν, πῶς εἶμαι μακαρίτης,
ἀλλ' ὅμως σὺ, παρακαλῶ, σὶ τὸν κόσμον νὰ κηρύττῃς
πῶς πέθαναν στὰ ψέμματα γιὰ χάξι, Φασουλῇ,
νὰ δῶ τί θᾶγραφαν γιὰ μὲ τὸν Ἑλληνοφιλή.

Πρὸς ὅλους τὴν ἀνάστασιν νὰ σκούξῃς ἐν χαρᾷ,
πλὴν καὶ νεκρὸς καὶ ζωντανὸς σᾶς λέω φανερά
πῶς ὅπως καταστήσατε καθένας σᾶς λυπεῖται
κ' εἶναι καιρὸς, Γκζαούρηδες, λιγάκι νὰ ντραπῇτε.

Εἶπε, μὰ μόλις ἐστρεφε' στῶν ὀπλων τὸν Βουδούρη,
ποῦ δάφνης' σκόρπιζε κλωνιά,
ἔδωσε μία σπιρουνιά
στὴ μαύρη τὴ φοράδα του καὶ τῷ κοίψε κουμποῦρι.

Μάθε λοιπὸν πῶς ὁ Πασσᾶς καρδαμωμένος ζῇ
κ' ἄφησε σὰν ἐμβρόντιον ἐμένα τὸν φωστήρα,
καὶ τότε πρὸς ἀνάνησιν τοῦ φίλου μας Γαζῆ
τῆς μαύρης τῆς φοράδας του τῆς καρβαλίναις πῆρα.

Π. — Μ' αὐτὰ ποῦ μοῦπες μ' ἔκανες νὰ φρίττω καὶ νὰ τρέμω.
Φ. — Ἦξεις ἀφήξεις, Περικλῆ, κ' οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.
Π. — Εἶδες καὶ πρᾶσιν' ἄλογα σὶ τὸν ἱππικὸν ἀγῶνα;
Φ. — Δὲν εἶδα...

Π. — Δέξου τὸ λοιπὸν γροθιάς στὴν σιαγόνα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πι Δημητράκοπούλου μετὰφρασίς πιστὴ
κ' εἰς στίχους ἀγαθῇ
τῆς πάλαι Λυσιστράτης τῆς Ἀριστοφανείου,
γυναικὸν δαιμονίου,
ποῦ θὰ τρυφᾷ καθένας τῆς Μούσης θιασώτης...
Σαλίβερος, Μιχάλης καλλιδοθητὸς ἐκδότης.

Τοῦ Σακ ἐλλαροπούλου τοῦ Δέλτα συλλογὴ
ποικίλων ποιημάτων ἐν στίχῳ διαγεί,
μὲς στῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν τυπωθεῖσα
κ' ὑπὲρ ἐνὸς μικροῦ τῆς ἀσύλου ποιηθείσα.

Ἐβγήκανε Σελίδες, κομψὰ λογοτεχνήματα,
τοῦ Κελαεροπούλου τοῦ Δέλτα Διηγήματα.